

καί τις μορφές· τοῦ Θοδωρῆ
 νά ἀπιθώνει τὸ ψωμί ἀπάνου στὸ τραπέζι,
 τοῦ Θάνου νά σημαδεύει ἴσια τὸ γυάλινο βάζο
 καὶ τοῦ Σωκράτη νά χαράζει στίχους στὸν κίτρινο τοῖχο.

Ποτὲ δὲ νιώσαμε στρατιῶτες,
 σύντροφοι, ποτὲ
 δὲ συνηθίσαμε μὲ τ' ὄπλο
 κολλημένο στὴν παλάμη·

κι ὅμως
 ἐξήσαμε μαζί Γενάρη μήνα
 στὰ Κερδύλλια
 καὶ ζεσταθήκαμε κοντὰ κοντὰ
 πάνω σὲ στρώμα ἀπὸ ξερόφυλλα στὸ χιόνι.
 Λίγες οἱ μέρες ποὺ χαρήκαμε
 τὸ χιόνι πάνω στὰ ἔλατα
 καὶ στὰ λιγνὰ κυπαρισσόδεντρα
 μακριά· στὸ πρόσωπό σου ἀνθίζανε τὰ πρῶτα γένια·
 δὲν ἦτανε χαρὰ
 ἦτανε πέταγμα ἐλαφρό·
 ἀπ' τὸ πρωὶ κοιτάζω ἀντικριστὰ τὰ ἔλατα.
 Βουλιάζουνε σιγὰ σιγὰ μὲς στὴ σιωπή.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ

Κοιμᾶται·
 λευκὴ πάνω στὸ μάρμαρο τὸ λαξευμένο
 κορμάκι κι ἀνοιξή γλυκιὰ
 ἀνάσα ποὺ δὲν ἔχει.

30.1.78

ΧΟΡΙΚΟ

Στροφή

Ἴσια ἡ σκέψη μου τραβάει τώρα στὸ νοτιά
 στὶς παραλίες μὲ τὶς νερατζιές καὶ μὲ τὰ φύκια
 στὴ θάλασσα τὴ μακρινή, ὅπου ἀνοίγει
 ἡ μέρα σὰν τὸν ὄριμο καρπὸ.
 Κεντάει ὁ ἥλιος μὲς στὶς φλέβες μου
 μὲ βελονιά ψιλὴ
 καὶ τραγουδάει τὸ τρεῖς
 φορές τὸ κίτρινο καὶ τὸ σταχτί
 τὸ τρεῖς φορές τὸ θαλασσὶ μου καὶ τὸ κόκκινο,
 τὴν ἀνοιξή μου τὴ στερνή.

Ἀντιστροφή

Ὅμως
 ποτὲ σου δὲ θ' ἀκούσεις πιὰ
 τὸν ἦχο τὸν εὐγενικὸ ἀπὸ τὰ ἔλατα
 μήτε θὰ δεῖς ξανὰ
 τὴ σαλαμάντρα μὲ τὶς κίτρινες βούλες.
 Ἐδῶ θ' ἀφήσεις τὴ γλυκιὰ βροχή καὶ τὴ γαληνεμένη.